

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

Den 26 Maj 1901

N:r 35

Atergivande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Hans Hildebrand* (med 1 porträtt). *Ludvig Hedin* — *Sven Hedin* (med 2 porträtt). *Trikoloren*. För HVAR 8 DAG af *Jakob Angerman*. *En vacker porträttrelief* (med 1 illustration). *Uppsalastudenternas hyllning för Gunnar Wennerberg* (med 4 illustrationer). *Den 17 maj i Kristiania* (med 1 illustration). *Det tyska flottiljbesöket vid vestkusten* (med 2 illustrationer). *En praktbyggnad för de fattiga* (med 1 illustration). *Eldsvådan i Hultsfred* (med 1 illustration). *Tysklands främsta sceniska artister* (med 2 porträtt). *En underlig patient*. Öfvers. för HVAR 8 DAG. *M. Delcassé* (med 1 porträtt). *Herbert Spencer* (med 1 porträtt). *Veckans porträttgalleri* (med 16 porträtt).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1901.

Riksantikvarien HANS HILDEBRAND.

»Fädrens minne» vårdas icke blott i tal och sång vid högtidstillfällen af olika slag. Det gäller äfven att med pietet vaka öfver de mer eller mindre dyrbara minnesmärken, hvilka upptäckts och upptäckas från förgångna tider, bärande vittnesbörd om svunna släkters kultur.

Högsta värden öfver dessa minnesmärken är, som bekant, i vårt land anförtrodd åt riksantikvarien, hvars åliggande är dels att ha omsorg om statens samlingar af fornsaker (statens historiska museum) och K. Myntkabinetet, dels att, då han finner K. Förordningen af 29 nov. 1867 ang. forntida minnesmärkenes fredande och bevarande i någon måtto öfverträd, anmäla sådant till åtal.

Sedan år 1879 innehafves detta ämbete af dr Hans Olof Hildebrand Hildebrand, som nämnda är i denna egenskap efterträdde sin fader, Bror Emil Hildebrand. Hans Hildebrand är född i Stockholm 1842, blef 1860 student i Uppsala och 1865 fil. kand. samt var 1866 primus bland promovendi.

Efter att som Letterstedtsk stipendiat hafva företagit arkeologiska studier i utlandet blef H. år 1871 förste amanuens vid Vitterhets-, historie- och antikvitetsakademien. Som ombud för denna deltog han sedan i de arkeologiska kongresserna i Bologna (1871), Brüssel (1872), Budapest (1876), Lissabon (1880.) Han var generalsekreterare vid 1874 års kongress i Stockholm och svensk kom-

missarie vid Geografiska utställningen i Venedig 1881.

Riksantikvarien Hildebrand har utvecklat en synnerligen omfattande litterär verksamhet å de arkeologiska och kulturhistoriska områdena, hvarvid han med sträng vetenskaplighet förenat ett populärt framställningssätt. Hans första vetenskapliga arbete, »Svenska folket under hednatiden», belönades med filos. fakultetens i Uppsala större pris och Geijerska priset.

År 1879 började H. utgifva en utförlig kulturhistorisk skildring öfver *Sveriges medeltid*, ett stort arbete, omfattande flere band. Det vore för långt att här uppräknat alla alstren af denna flitiga penna, som äfven i in- och utländska tidskrifter strött omkring sig en mängd uppsatser i arkeologi, historia, kultur- och konsthistoria samt numismatik.

Riksantikvarien H. är naturligtvis medlem af många in- och utländska akademier och lärda samfund — han var bl. a. en af stiftarne af Antropologiska sällskapet i Stockholm. År 1895 blef han medlem af Svenska Akademien (efter F. A. Dahlgren) och följande år af Vetenskapsakademien.

Bland den mängd yttre utmärkelser som kommit den framstående vetenskapsmannen till del, märkes den honom nyligen tilldelade kommandörskraschen med stora korset af Nordstjärneorden.

LUDVIG HEDIN — SVEN HEDIN.

Det har tyckts oss intressant att i samband med återgifvandet af f. stadsarkitekten Ludvig Hedins porträtt — se nästa sida! — visa bilden af hans son, den ryktbare forskningsresanden *Sven Hedin*.

Han är född i Stockholm den 19 febr. 1865, blef vid 20 års ålder student i Upsala, aflade därstädes 1888 fil. kandidatexamen och blef 4 år senare fil. dr i Halle. Men redan åren 1885-86 företog H. en resa från Baku genom Persien öfver Teheran, Ispahan, Sjiras och Busjir till Bosra, Bagdad, Hamadan och åter till Teheran och Kaspiska hafvet. Det var i beväringuniform, som den unge, djärfve och sedan mycket skicklige upptäcktsresanden vid sin hemkomst läste korrektur på sin bok öfver denna färd, »Genom Persien, Mesopotamien och Kaukasien» (1887).

Sven Hedin deltog 1890 i Konung Oscar II:s till schahen sända beskickning, hvilken resa han skildrat i »Kung Oscars beskickning till schahen af Persien» (1891). I konung Oscar har Hedin alltid haft en nådig beskyddare, hvilken i hög grad intresserat sig för sin undersåtes upptäcktsfärder.

Hedin fortsatte 1890-91 sin färd från Teheran genom Khorasan öfver Mesjed till Askabad i Transkaspien och vidare till Bukhara, Samarkand, Tasjkent, Kokan och Margelan samt öfver Terek-davapasset till Kasjgar, hvarifrån han öfver Przjevalsk återvände till Tasjkent och hem genom Kaukasien och Ryssland. Hans bok »Genom Khorasan och

Turkestan» (1892) handlar härom. Dr Hedin's rebeskrifningar äro äfven särskildt intressanta däri- genom, att illustrationerna i dem ofta äro efter af honom själf utförda teckningar, ty hr Hedin är nog lycklig att äfven med ritstiftet kunna ge form åt hvad han sett.

Sven Hedins tredje resa, som började den 16 okt. 1893, är dock den hittills märkligaste. Genom den har han kommit i bredd med de största upptäcktsresande och blifvit verldsberömd. Resan företogs från Orenburg genom Kirgissteppen till Tasjkent och Margelan, der Hedin utrustade en karavan för att vintertiden rida öfver Pamir, Stora Karakul, Murgab, Mustagata till Kasjgar. Sommaren och hösten 1894 genomkorsade han östra och mellersta Pamir och sökte fyra gånger bestiga Mustagata, hvarvid han uppnådde 6,000 m. höjd. Sedan han öfvervinttrat i Kasjgar, begaf han sig i febr. 1895 upp derifrån österut för att färdas genom den ohyggliga sandöknen Taklamakan. Under 13 dagar fann han intet vatten, två af hans fyra tjänare och sju af åtta medförda kameler gingo under. Spillrorna af karavanen nådde floden Khotan-darja. Det var på denna episod — en af de många, då Sven Hedin vågat sitt lif — som konung Oscar syftade i det tal, han höll i Stockholms slott vid en fest, då den berömda resenären hyllades på ett alldeles särskildt sätt.

Efter ankomsten till Khotandarja återvände

Hedin till Kasjgar. Sommaren 1895 företog han en ny färd till östra och södra Pamir, och undersökte då i geologiskt afseende bergskedjor och gletscher. Från högkvarteret i Kasjgar färdades han i dec. 1895 till Khotan, i det att han åter korsade öknen Takla-makan, hvarpå han följde floden Kerijadarja, och när denna förrunnit i jorden, fortsatte genom öknen till Tarim. Hedin påträffade under denna färd de i flyg-anden begrafna ruinerna af två buddistiska städer, kartl de Kerijas lopp, o. s. v.

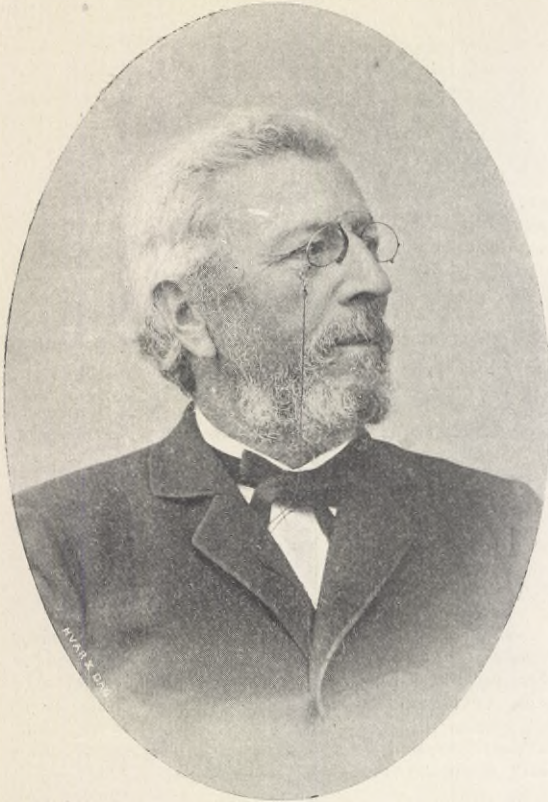
D:r Hedin fortsatte sedermera utmed Tarim, genom öknen till Lop-norsjön i Öst-Turkestan. Hedin har här visat, att Przevalskij aldrig besökt den verkliga Lop-nor och att det finnes en hel kedja af sjöar norr om Przevalskis s. k. Lop-nor, som är

en mindre för ungdom afsedd upplaga, som i ett särskildt i Tyskland utgifvet vetenskapligt arbete, tillhörande en för fackmän afsedd serie.

D:r Hedin besitter en utomordentlig viljekraft. Han gifver aldrig tapt, icke en gång då en pinsam ögonsjukdom alltemellanåt ansätter honom. Få upptäcktsresande torde ha en så stor vetenskaplig fond af lärdom som den unge svensken, hvilken är utmärkt geograf, geolog, o. s. v.

För närvarande befinner sig d:r Hedin på en ny forskningsresa i Asien och torde nu uppehålla sig i norra Tibet. Han väntas icke hem för än om ett år.

* * *

LUDVIG HEDIN.

SVEN ANDERS HEDIN.

belägen en breddgrad sydligare än den verkliga Lop-nor.

Sedan Hedin återvänt till Khotan, gick han på sommaren 1896 öfver Kwen-jun-bergen upp på Tibets högland, som han med en stor karavan korsade från vester till öster. Färden gick i 2 månader på 4,450 m. höjd, och de flesta djuren dogo af brist på bete. Området kartlades geologiskt och topografiskt, och 23 sjöar upptäcktes, hvaraf en är en af de största i inre Asien! Färden fortsattes under ständiga faror till Kuku-nor och Sining-fu. Öknen Ala-sjön korsades och öfver Hoang-ho genom Ordos framkom Hedin genom norra Sjan-si till Peking den 2 mars 1897. Asien hade då korsats. D:r Hedin återvände till Sverige genom Mongoliet, Sibirien och Ryssland.

Asiens store upptäcktsresande berättar om denna resa så väl i ett stort verk, äfven utgifvet i

Sven Hedins fader, f. stadsarkitekten i Stockholm Ludvig Hedin fyllde den 15 maj 75 år. Han är en i Stockholm väl känd person. H. började 1849, sedan han studerat vid Konstakademien, tjänstgöra i öfverintendentensämbetet och fortsatte härmed till 1893. Åren 1855—98 verkade han i stadens tjänst, häraf 35 år i egenskap af stadsarkitekt. I 38 år var han värderingsman vid Stockholms brandförsäkringskontor, och innehade dess medalj i guld. H. är för öfrigt riddare af Vasa- och Nordstjärneordenarne — men hans unge son har ännu finare ordenstecken.

Ludvig Hedin är allt fortfarande vid utmärkt vigör och ägnar sig åt tillfällig verksamhet inom sitt område. Han följer med allt, talar gärna om dagens företeelser — men väl allra helst om sin son, hvaröfver han med rätta är stolt!

TRIKOLOREN.

Novell för HVAR 8 DÅ i af Jakob Angerman.

Detta är icke någon historia om det franska revolutionsbaneret, den handlar bara om en stackars halfgalen målare i den lilla sjöstaden vid Bottenhafvet, där min barndom förlöt. Men dessa två saker, trikoloren och målaren, för andra utan allt sammanhang, äro i min inbillning oupplösligt förenade, jag kan ej tänka på den ena, utan att också genast tänka på den andra. Sådana idéförbindelser ha vi alla.

Som alla andra svenska småstäder före järnvägarne tid lefde den lilla sjöstaden ett egendomligt isoleradt lif, sig själf och nöjd med sig själf. Blott under den vackra årstidens fyra korta månader, då hamnen var isfri, utvecklade den en intensiv, feberaktig liflighet, för att sedan liksom uttrötad af ansträngningarne, under den långa, mörka vintern ligga i djup dvala. Människorna i ett sådant samhälle äro af ett särskildt slag. Den korta rika sommaren med dess brusande lif, då luften är liksom mättad af mäktiga, starka lukter från alla håll, och portarne till den öfriga världen äro uppslagna på vid gafvel, verkar på dem som ett rus. Men efter ruset kommer hufvudvärk och bondånger. Då häcklas den dryck, hvaraf man druckit sig sjuk. Den öfriga världen är bara elände i jämförelse med ens egen fullkomlighet, och under vinterns långa månader, då den egna storheten blott kan mätas med sig själf, fastslås denna sats till en dogm.

Förirrar sig en tanke med högre syftning eller ideellare läggning till ett sådant instängdt hål, löper han fara att förkrympas och vissna, och så tillskapas dessa mer eller mindre tragiska original, hvar på våra småstäder åtminstone förr voro så rika.

Hvilken underlig främmande fågel han var bland stadens inhemska domberrar och talgoxar! Huru han kommit att hamna där visste ingen. Öfverhufvud kände man ingenting om hans lefnadsomständigheter. »Galne Barken» kallade folk honom, men begärde man närmare besked, svarades blott: »Jaså den stollen!» Så var den frågan affördad. Han hade legat vid Fria konsternas akademi någon gång i tiden, skulle bli målare. Sedan hade han flackat omkring i hela Europa och norra Afrika och Orienten också i många herrans år. I Algier fick han en gång solsting, var nära att stryka med, men räddades — till hälften. Ty hjärnan repade sig aldrig efter denna stöt. Somliga vilda folk anse de sinnesrubbad för tabu och af andarne särskildt ingifne. Äfven han var tabu, ty vansinnets ängel hade kysst honom på pannan — ängel säger jag, ty han var den lyckligaste människa jag känt, och han hade gärna ett fint, alls icke vansinnigt leende för människornas medömkan och beklagande ord.

Han hyrde i flera år en frontespisväning i min fars hus och lefde där ett stilla indraget lif, utan att umgås med någon människa.

Pängar ägde han förmodligen, eftersom han icke hade någon inbringande befattning och ändå kunde föra ett bekymmerfritt lif. Hans sätt att vara var en gentlemans, fast mycket tillbakadraget, och dräkten alltid utsökt fin och vårdad om också en smula excentrisk. Han älskade svart och framför allt rödt i alla nyanser — han hade alltid halsdukar och västar af denna färg —, hvitt kunde han däremot icke tåla och var därför klädd i kulörta skjortor och kragar. Af hans utseende minnes jag framför allt ett par milda, sällsamt melankoliska ögon i ett smalt, blekt ansikte. Hela hans väsen präglades af lugn tankfullhet och vemodig lycka. Det

var hvad världen kallar ett stilla vansinne. Mot oss, barn, var han alltid särskildt snäll, mest tyckte han om de friska och rödkindade. Ibland när jag mötte honom i trappan, brukade han klappa mig på hufvudet och mumla: röde gosse, röde gosse. Hvad han menade därmed förstod jag ej. Därefter gaf han mig en näfve pepparmyntkakor, hvaraf han alltid hade fickorna fulla, och det begrep jag bättre. Vintertiden höll han sig gärna inom hus för den afskydda hvita snöns skull, men om somrarne gjorde han långa promenader i stadens omgifningar. Solnedgångar voro hans passion, och man såg honom ofta om sommarkvällen sitta orörlig på någon enslig plats på den högt belägna kyrkogården och stirra mot väster. Om vintrarne satt han i timmar och skref — hvad visste ingen — eller också målade han underliga taflor i svart och rödt och äfven någon gång hvitt, de enda färger, som existerade för honom. När jag vid något sällsynt tillfälle fick komma in i hans »atelier», var det kostligt att se, med hvilken försiktighet han uppfångade den hvita färgen på en pensel med ofantligt långt skaft och sedan liksom i vredesmod klatschade fast klicken vid duken.

»För helhetsverkans skull», sade han — han tilltalade mig gärna, som om jag varit en fullvuxen person —, »man kan icke utrota den otäcka färgen ur världen, den fins där tyvärr. Och jag är realist i min konst, ser du».

Annars använde han mera sällan hvitt. Hans »taflor» voro utan all teckning, ja de bestodo bara af med svart eller röd färg öfversmetad väf. Särskildt rödt älskade han med passion, han kunde gång på gång måla öfver en tafla med denna färg i alla möjliga nyanser, men fick den aldrig röd nog.

En dag såg jag på hans skrifbord en stor packe papper ritadt med tusentals alldeles lika spiraler i långa raka rader.

»Hvad är det här, farbror», frågade jag.

»Det är ett vetenskapligt verk i konstteori», svarade han högtidligt och såg allvarligt på mig. »När jag en gång ger ut det, kommer det att väcka revolution på detta område», tillade han stolt, »men du kan icke läsa det, det är skrifvet med ett särskildt slags skrift, som jag upfunnit. Hvad människorna ändå äro dumma! Där envisas de med att använda sina många bokstäfver, då man kan reda sig lika bra med ett enda tecken. När andra måste skriva långa rader af ord, uttrycker jag en hel mening bara med en enda så'n här spiral. Så enkel är den saken. Att ingen tänkt därpå förr! Hvad människorna ändå äro dumma», upprepade han åter och smålog förnöjdt. Han var tydligen ytterst stolt och förtjust öfver sin inbillade stora uppfinring, och jag där säker på, att han i dessa underliga krummelurer lagt ner en rikedom af tanke och känsla, som begrafven i denna sällsamma »skrift» gått förlorad för mänskligheten.

»Men detta är icke mitt mest betydelsefulla verk, jag skall visa dig ett annat, där jag utvecklat mitt filosofiska system, som är höjdpunkten och slutstenen af allt mänskligt tänkande».

Han öppnade ett skap, tog fram ur en af dess lönlådor ett digert manuskript och bar det till skrifbordet försiktigt och med öm omsorg, som om det varit en verklig skatt. Och det var det nog också i hans ögon.

»Det här har jag skrifvit med vanliga bokstäfver för att icke all dess visdom skall gå förlor-

rad för världen, om jag skulle dö, innan det hinner tryckas».

På titelbladet hade han med vattenfärger målat tre runda ringar, den ena utanför den andra. Den innersta var hvit, den därnäst svart och den yttersta och bredaste purpurröd. Nedanför stod skrifvet med stora barnsliga bokstäver:

TRIKOLOREN

eller

DE VISES STEN,

Upptäckt af Leopold Bark.

»Ja, du stirrar på mig och undrar, om det verkligen är jag 'galne Barken', som folk kallar mig, som upptäckt hvad alla världens vise i årtusenden sökt och grubblat öfver. Men det är sant: jag har löst tillvarons gåta, jag har funnit de vises sten. Jag kallar den med ett poetiskt namn trikoloren efter de tre färger, hvaraf tillvaron består. Rödt är det evigt positiva, det hvaraf all skönhet, allt godt i tillvaron kommer; hvitt, det afskyvärda, som vi skola sträfva att med alla krafter utrota, men som tyvärr också är af evighet, det är det negativa det fula, det hvarifrån allt ondt, allt syndigt stammar. Svart innehåller både hvitt och rödt, är harmonien mellan båda. Denna staden är hvit, ser du, du är röd . . . det var också jag en gång, men nu är jag svart, ty när jag kom hit, började genast det hvita ingå förening med mitt röda . . .»

Han liknade icke alls en dåre där han stod hög och rak med ögonen glänsande af lycka och hänförelse och med kraft utslungade eller rättare predikade sin virriga metafysiska gallimatias, som om han talade till ett stort auditorium och icke till ett litet oförståndigt barn. Jag begrep ju ingenting af hvad han sade, men det klamrade sig ändå fast i mitt minne, och jag har skrivit ned det nästan ord för ord.

Så lade han in manuskriptet igen och låste skåpet noggrant.

»Nu får du allt gå», sade han, »jag har förlorat mycken tid och måste arbeta flitigt».

Och så satte han sig ned vid skrifbordet och började med rynkad panna och uppmärksam omsorg rita spiral efter spiral på sitt epokgörande vetenskapliga verk i konstteoni.

Hans död var egendomlig — hemsk sade folk. Jag har alltid tyckt, att den var vacker. Han hade på sista tiden yppat fruktan för att han började bli allt mer och mer »hvit.» En dag skar han af båda pulsåderna med en rakknif, och när blodets högröda ström forsade fram, ropade han utom sig af hänförelse: »Hur vackert, hur vackert, o hur skönt!» När hans hushållerska kom inspringande i rummet vid hans rop, — berättade hon — strålade hans ögon liksom förklarade af lycka. Innan den förskräckta kvinnan hann vidtaga någon åtgärd för att hejda blodflödet, hade han redan förblödt.

Att »titta» på lik var ett gratisnöje, som stadens lägre befolkning, särskildt kvinnorna, ogärna försummade, om tillfälle bjöds. En dag, när jag kom hem från skolan, var det därför flera människor, mest kvinnor från granngårdarne, i det rum, där »galna Barkens» lik låg på bår. Jag slank in, fast ej utan bäfvan. Ingen sade ett ord, äfven denna simpla menniskohop var för en gång imponerad af dödens majestät. Den döde var omgifven af »de tre färgerna», äfven den hvita, som han så gerna velat skaffa bort ur världen: svart var kistan, svepningen var hvit, och på bröstet låg hans älskade röda — en stor, doftande ros. Hans ansikte var i döden ädelt skönt, och hvardagsmunarne tystnade vid däreus lit de parade.

Du tycker, att min historia är underlig, kanske löjlig? Hvad bryr jag mig om en galnings meningslösa hugskott och ord, säger du. Är du då så säker på, att det ej kan vara mening bakom de meningslösa orden? För dem som anse människan vara människa, äfven då vansinnet omsvept hennes själ, är denna historia skriven.

EN VACKER PORTRÄTTRELIEF

i brons, framställande den aflidne filosofen professor *Axel Nyblæus* i Lund och afsedd att pryda dennes grafmonument därstädes, har utförts af den bekante outtröttlige svenske porträttskulptören *Sven Andersson* och nyligen fullbordats å *Otto Meyers* konstgjuteri i Stockholm. I spetsen för den komité, som haft saken om hand, har professor *Wulff* i Lund stått.

Axel Nyblæus — en kusin till den i ett föregående nummer nämnde *Gustaf N.* — innehade åren 1856–87 den ordinarie professuren i praktisk filosofi i Lund. Han tillhörde *Boströmska* skolan och utmärkte sig särskildt på religionsfilosofiens och samhällslärans områden. Sin största betydelse har *Nyblæus* dock som den svenska filosofiens häfda-tecknare. Hans stora arbete »Den filosofiska forskningen i Sverige från slutet af adertonde århundradet etc.» är af allra största värde. *Nyblæus* var också en utmärkt stilist, så att hans arbeten äro njutbara icke endast för fackmännen, utan äfven för en större allmänhet.

Medaljongen öfver den aflidne är synnerligen känsligt och fint utförd, hedrande både konstnären och anstalten där den gjutits. Vår afbildning gifver för öfrigt en god idé om densamma.

UPPSALASTUDENTERNAS HYLLNING FÖR GUNNAR WENNERBERG.

Fotografier för HVAR 8 DAG af Axel Lindahls fotografiäffär, Stockholm.

GUNNAR WENNERBERGS ANKOMST TILL UPPSALA: Gluntarnes skald hälsar studenterna från sitt ekipage.

Vårfesten i Uppsala den 15 maj blef denna gång af mer än vanligt festlig karaktär. Det gällde att bringa »Gluntarnes» skald ungdomens hjärtliga hyllning i anledning af dessa studentsångers halfsekelsjubileum — dessa sänger, på hvilka man

ock kan tillämpa orden: »Det finns ej tid som dessa toner söfver». Ty så länge svenska studenter finnas, skola glunten och magistern sjunga sina oförgätliga duetter . . .

Vårfesten hade lockat ett ovanligt stort antal

GUNNAR WENNERBERG BÄRES I GULLSTOL AF STUDENTERNA.

ÖFRE BILDEN:
Botaniska trädgården fyller af studenter och andra festdeltagare.

NEDRE BILDEN:
En festtalare utbringar lefve.

BILDER
FRÅN
VÅRFESTEN
I UPPSALA
DEN 15 MAJ.

HVAR 8 DAG.

gäster från Stockholm — morgontåget till den eviga ungdomens stad räknade tjugofem vagnar och alla voro de öfverfyllda af vårfestfirande, icke minst damer. Den kvinnliga fågningen är helt naturligt en lika kär som oumbärlig gäst vid dessa fester.

Vid ankomsten till Uppsala mottogs Gunnar Wennerberg på perrongen af representanter för studentkåren. Den gamle studentens sorgflorbeklädda hatt byttes mot den hvita mössan och när han, hög och reslig ännu vid sina 84 år, trädde ut ur stationshuset blottades alla hufvuden, hvarpå »Vårt land» ljöd från sångarne; följdt af ett välkomstlelife för hedersgästen. Med blottadt hufvud tågade han förbi studentskarorna under hjärtliga hälsningar, hvarpå hans ekipage körde i väg till f. d. öfverstelöjtnant Arsenius, hos hvilken jämnåriga Wennerberg tagit in.

Festligheterna började med den sedvanliga konserten i Aulan. Under densamma steg hänförelsen alltjämt. När som slutnummer sjöngs Wennerbergs Nordisk studentsång och »O Gud, som styrer», brast det löst från alla håll. Hela den stora kören applåderade själf, hurrande och viftande med näsdukarne åt kompositören, som till svar svängde sin hvita mössa.

På konserten följde den stora middagen på Gillet för Wennerberg och så kom till slut den egentliga vårfesten i Botaniska trädgården. Vädret var det härligaste och stämningen från början den allra festligaste.

Gunnar Wennerbergs tal, hvilket han höll lutad mot en af Linneanums pelare, var genomträngdt af innerlig känsla och gjorde det djupaste intryck:

Det ligger — sade han — något sorgligt i att de unga bli gamla och försvinna, men det är glädjande, att till-

flödet af ungdomen blir allt större. Och det är ungdom vi behöfva, här skall den sanna ynglingaätten fortleva. När den så ej gör, hvad hopp ha vi då, att de, som gå härifrån skola rätt förstå den entusiasm, som då och då flammnar upp i vår tid? I veten, att det ligger något underbart häri, att entusiasmen är en himmelsk genius. Vår den mottages med likgiltighet eller hån, där uträttas ingenting eller ock det som ej är godt. Motarbetad af gongongsfanaronnader från mammontjänarne, kan den väl draga sig tillbaka någon tid, men den kommer alltid åter. Missbruken den inte, tagen ej kall-sinnigt emot den, ty det är därpå vårt land skall bilda sitt sista hopp! — — — — —

Herren vare med eder för de stora gåfvor ni gifvit mig.

Omedelbart därpå vidtog den egentliga Wennerbergs-hyllningen, i hvilken alla närvarande unga och gamla studenter togo del. Sedan »Hör oss, Svea» och »Stå stark, du ljus-ets riddarvakt» sjungits, hölls talet för hedersgästen af docenten Odelberg, hvarpå Wennerberg i gullstol bars rundt trädgården under tonerna af »Sjung om studentens...»

Därpå talade Werner von Heidenstam för Wennerberg, hvarefter amanuensen G. Neander höll ett versifieradt tal för kvinnan; där det bl. a. hette:

Jag tror på dig! Jag vet, om du ser,
att vingtrött min ande blifvit,
att jag sviker det frihetens stolta baner,
som min ungdoms löfte gifvit,
skall du rycka mig ut ur min maktliga ro
— den makten är blott en kvinnas —
och väcka min kraft och tvinga min tro,
att målet är värdt att hinna.
Men nu stiger vår sol och nu börjar vår dag
med värdig glädje och gamman,
så räck mig din hand, det är du och jag,
som skola vandra tillsammans!
Jag vill vara ditt värn, jag vill skyddande stå
mot alla dem, som belacka dig,
och ännu som bruten och åldersgrå
vill jag älska och fira och tacka dig.

Länge skall denna vårfest lefva i alla deltagandes minne.

Den 17 maj 1901 skall länge lefva i minnet hos de norska hufvudstadsborna, såsom den dag, då statyn af den norske sjöhjälten Peter Tordenskiold restes på den plats som bär hans namn. Det var en storartad högtidlighet, hvilken som bekant hedrades af h. k. h. kronprinsens närvaro. Och det var kronprins Gustaf som bjöd: »Lad nu Dækket falde for Støtten over en af Landets ædlest Sonner, Søhelten Tordenskiold». Förut hade kontreamiral Børresen hållit ett kraftigt tal för dagens hjälte.

Vår bild framställer det ögonblick när statsbyråns ordf. advokat Lous öfverlämnade statyn till Kristiania kommun. Efter den högtidliga aktens slut komplimenterade kronprinsen dess skapare bildhuggaren Axel Ender och öfverlämnade till honom St Olafsorden. Statyn gör ett imponerande intryck. Käck och reslig står den norske ungdomens hjälte der blickande utåt fjorden. Det vackra, samtidigt modiga och bestämda ansiktet, ser ut öfver sjön, hvars friska salt var hans lif och lust.

DET TYSKA FLOTTILJBESÖKET VID VESTKUSTEN.

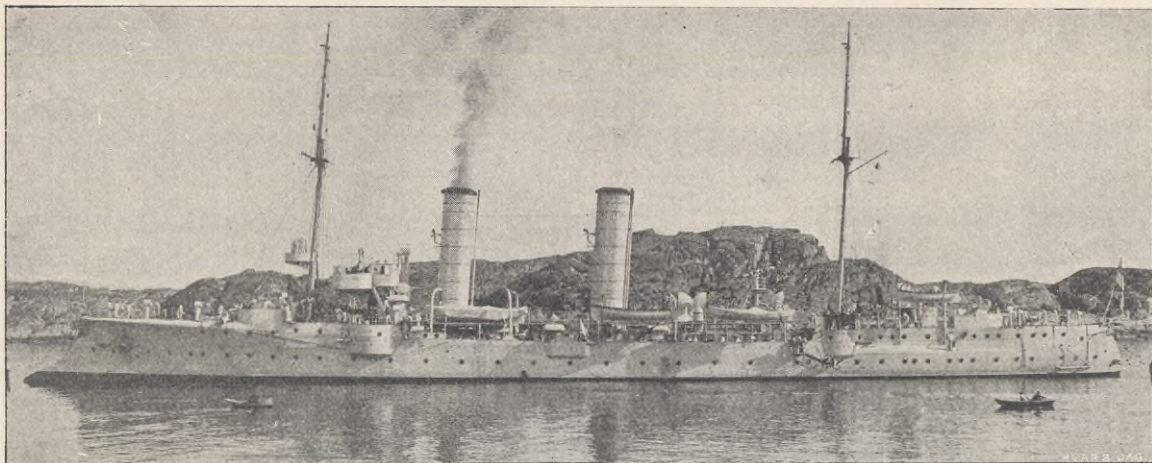

Foto. G. & H. Hasselblad, Gbg.

TYSKA PANSARKRYSSAREN »NIOBE».

Vestkusten får nästan hvarje år besök af större eller mindre tyska örlogseskadrar, hvilka i dessa ingalunda ofarliga farvatten företaga öfningar. Flere gånger ha stora pansarbåtsflottiljer gästade Kongsbacka- och Elfsborgsfjordarne, på hvilka då ett lifligt sjökrigsskådespel tett sig.

Härom året var prins Heinrich af Preussen, kejsar Wilhelms broder, chef för en sådan eskader. Ett annat år fingo göteborgarne tillfälle visa de tyska flottisterna sin gästfrihet med en mycket animerad bal, vid hvilken vårt förhållande till denna främmande makt visade sig vara det allra vänskapligaste! Men ehuru de tyska örlogsmännen alltid kommit i de fredligaste afsikter har det nog händt, att de gjort en del eröfringar . . .

Den 15—19 maj gästades Marstrand och Göteborg af en tysk torpedobåtsflottilj från Kiel under anförande af pansarkryssaren »Niobe». Den 15 d:s inkom de till »Sveriges Madeira» och den 17 d:s vid middagstiden voro de i Göteborg. I båda städerna var manskapet landpermitteradt och fraterniseringen mellan »infödingarne» och blåjackorna från *das grosse Vaterland* lämnade icke något öfritt att önska. Dessa senare upplörde sig på det

mest mönstergilla sätt och deras ordentliga uppträdande var ett det bästa bevis på hvad militär disciplin kan uträtta i moraliskt afseende — en fråga som just i dessa försvarsdebatternas dagar besvarats olika från olika håll!

»Niobe» är en af de mindre kryssarne i tyska flottan, men ser med sitt höga, smäckra skrof minst lika imponerande ut som någon af våra mera bastanta och solida pansarbåtar.

Fartyget hör till de modernaste i sitt slag. Det byggdes förra året i Bremen. »Niobe», som står under befäl af Corvettenkapitain Scheer, hade en besättning af öfver 300 man.

De åtta torpedbåtarne, som voro afdelade i två divisioner med tre fartyg i den ena och fem i den andra, äro de största båtar af detta vapenslag, Tyskland äger. De se just ej så prydliga ut, dessa moderna förstörelseredskap, men de äro desto mer effektiva, när deras långa kilformiga skrof skjuta fram genom vattnet med 27 knops fart. Torpedbåtarne mäta hvar för sig 350 registertons och ha maskiner om 6,000 hkr. Besättningen består af 2 officerare, 24 eldare och 12 man å däck i hvarje fartyg.

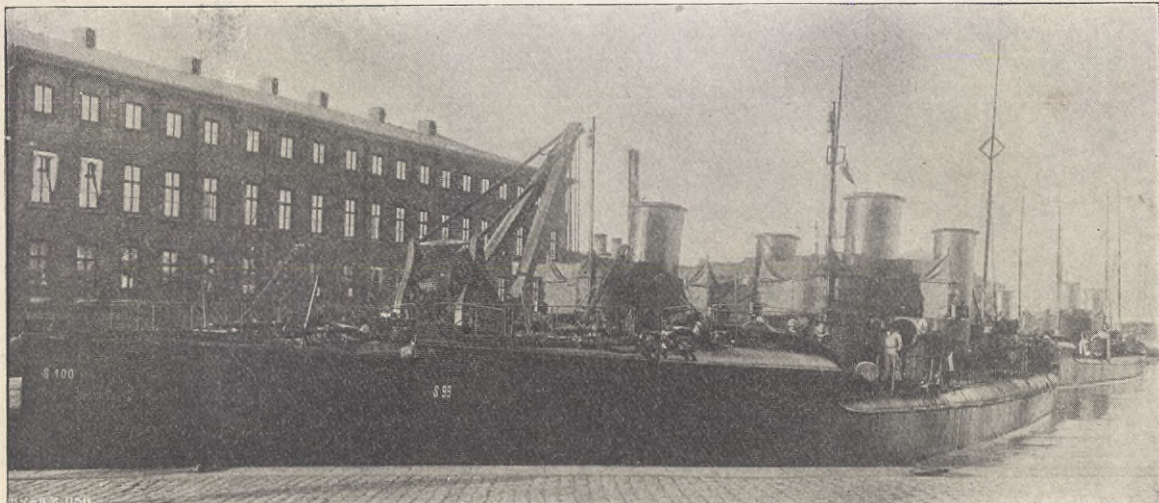

Foto. Rihman, Göteborg.

DEN TYSKA TORPEDFLOTTILJEN.

EN PRAKTBYGGNAD FÖR DE FATTIGA.

HVAR 8 DAG.

Foto. Orta Bock, Halmstad.

Den resande som med järnväg passerar den trefna staden vid Nissans utlopp lägger märke till en trevånings byggnadskomplex, hvilken säkerligen icke tages för hvad den är — en fattiggård. Den storartade byggnaden är emellertid Halmstads nya fattighus, i hvilket inflyttningen ägt rum i början af maj. Den är i sitt slag en mönsterbyggnad, som beräknas kosta närmare 260,000 kr. och rymmer omkring 220 personer.

Inredningen motsvarar till fullo dess tidsenliga yttre. Hufvudbyggnaden innehåller inalles 51 rum. Källarvåningen inrymmer kök, matsalar, arbetsrum

och hushållskällare. I första våningen finnas två sjuksalar, sex logement, två rum för betjäningen samt föreståndarens bostad och kontor. Andra våningen rymmer tolf logement. I tredje är kyrka samt två logement. De olika afdelningarne stå i förbindelse med hvarandra genom rymliga korridorer och bekväma trappor.

Dessutom finnes ekonomibygnad samt cellbyggnad. Den mönstergilla inrättningen, som är belägen i Östra förstaden, är en heder för samhället, hvars offervillighet för de mindre lyckligt lottade här fått ett vackert och talande uttryck.

ELDSVÅDAN I HULTSFRED.

Hultsfredsstationsområde å Nässjö-Oskarshamn-banan hemsöktes Kristi himmelfärdsdag af en allvarsam eldsvåda, hvilken hotade att ödelägga en stor del af platsen.

Elden utbröt vid middagstiden å vinden i hotellbyggnaden — ett reveteradt trähus — och spred sig öfver hela byggnaden. Som Hultsfred icke äger någon ordnad brandkår, hade man ingen annan utväg än att ögonblickligen påkalla hjälp från Hultsfreds lägerplats, Kalmar regementes

mötesplats, hvilken är belägen 1,3 km. från stationen.

Hjälpen anlände fortast möjligt och tack vare bekväm och outtömlig vattentillgång ur den närbelägna sjön kunde släckningsarbetet bedrivas med sådan framgång att man snart var herre öfver elden.

Hotellet och det närbelägna posthuset hade då blifvit i grund ödelagda. Den sydliga vinden dref elden mot flera andra hus, hvilka voro starkt hotade. Hade man icke fått hjälpen från lägerplatsen skulle olyckan nått en vida större omfattning.

Naturligtvis vållade den ändå stor förlust, ej minst för de i posthuset boende familjerna hvilka fingo mycket härjadt. Eldsvådan är en ny maning för äfven mindre samhällen att så mycket som möjligt hålla sig tidsenliga brandredskap samt på sätt som kan stå till buds organisera en frivillig brandkår.

Den för HVAR 8 DAG tagna bilden från branden visar den från lägret tillkallade militära hjälpen sysselsatt med eftersläckning.

HVAR 8 DAG.

ELDSVÅDAN I HULTSFRED: Eftersläckning vid ruinerna.

TYSKLANDS FRÄMSTA SCENISKA ARTISTER.

Fotografier af Hoffotograf W. Höffert, Berlin.

JOSEPH KAINZ.

AGNES SORMA.

Joseph Kainz och Agnes Sorma äro ju bekanta som Tysklands främsta sceniska artister. Den senare har till och med fått sitt stora namn som skådespelerska bekräftadt i Paris, där hon här omåret uppträdde, bl. a. som Nora i Ibsens "Ett dockhem", och hade en utomordentlig framgång. Paris förnämste teaterkritici förklarade då, att Sorma var fulländad i sin konst.

Agnes Sorma — fru Agnes Mito von Minotto — är född den 17 maj 1865 i Breslau och började vid 14 års ålder att spela barnroller på stadsteatern därstädes. Åren 1880—1882 hade hon engagement i Görlitz, Polen och Weimar som ingénue och kom 1883 till L'Arronge vid Deutsches Theater i Berlin, der hon stannade till 1890. De tre följande åren tillhörde hon Berliner Theater, hvarpå hon återvände till Deutsches Theater, som hon dock sedermera lämnat för att begifva sig ut på gästspel. Sorma skulle som i år komma till Sverige, men denna resa blef af vissa skäl inhiherad. I Köpenhamn spelade hon, liksom Kainz, vid 1888 års utställning.

Som här ofvan nämnts, verkade Agnes Sorma först i ingénueroller, hvari hon hade stor framgång genom sitt friska, naturliga, älskvärda uppträdande. Men L'Arronge såg, att det fans något mera hos henne, och på Deutsches Theater utvecklades Sorma till den utmärkta, mångsidiga konstnärinna äfven i det allvarliga facket, som hon nu är. Hon förstår nu att locka likaväl till gråt som skratt. Hon har många strängar på sin bage. Bland hennes bästa roller räknas: Käthchen von Heilbronn, Ophelia, Desdemona, Judinnan från Toledo, Esther, m. fl.

Joseph Kainz är född den 2 jan 1858 i Wieselburg i Ungarn och beträdde år 1873 för första gången tiljorna, Sulkowskyteatern i Wien. Åren 1875—1876 spelade han i Marburg i Steiermark, nästa år i Leipzig, 1877—1880 vid Hofteatern i Meiningen och de tre följande åren vid Hofteatern i München. I sept. 1883 blef han medlem af Deutsches Theater i Berlin, gick derpå öfver till Berliner Theater, företog sedermera en hel del tournéer, äfven till Amerika, och började i april 1892 åter spela på Deutsches Theater. F. n. tillhör han, om vi icke misstaga oss, Burgteatern i Wien.

Kainz spelar förnämligast romantiska och tragiska roller. Hans don Carlos och Romeo äro ju allmänt bekanta. Han har äfven på den senare tiden med stor framgång uppträdt i karaktärsroller, såsom Franz Moor och i titelrollen i Molière's "Misantropen".

I romantiska saker, som t. ex. kejsaren i Fuldas "Talismanen", ett stycke bygd på samma sägen som Andersens saga om kejsarens nya kläder, är Kainz superb. Han spelar med utomordentlig glöd och intensitet. Versen klingar härligt från hans läppar, och han intager icke sällan träffande och stortartade poser.

En gång föll Kainz på idén att spela en komisk roll — skraddarens i "Andersson, Pettersson och Lundström". Hela Berlin måste naturligtvis se honom häri. Men kritiken gillade icke försöket.

* * *

Våra bilder framställa Kainz som Hamlet och Sorma som Marikke i Sudermanns Johannisfeuer.

EN UNDERLIG PATIENT.

Af W. Sapte, Jr. Öfvers. för HVAR 8 DAG.

(Forts. och slut från n:o 34.)

(Gaunt och Brande voro skolkamrater i Rugby. Vid ett tillfälle kommer den förra inrusande i den senares studerkammare och, törstig som han är, kastar han i sig innehållet i ett glaskärl. Brande har hållit på med kemikaliska experiment och den mixtur, hans kamrat råkat förtära, visar sig vara ett lifselexir, hvars sammansättning B. icke lagt på minnet. Det visar sin verkan på Gaunt så, att denne icke åldras till kroppen utan är till utseendet samme yngling som i skolan, under det att själens utveckling är naturlig. Han sammanträffar efter femtiofem år med Brande, som hvarken tror sina ögon eller Gaunts försäkran att han är hans gamle skolkamrat. Dock ger denne till slut så goda bevis härför, att B. blir övertygad om sanningen af den egendomliga berättelsen.)

»Hvarför behöfver du då hjälp?» frågade Brande.

»Många saker besvara mig, gamle vän. Och när jag såg er på gatan just nu och kände igen er så rann i hufvudet upp ett svagt hopp att ni kanske skulle kunna erinra er hvad ni experimenterat med den där dagen.»

»Min käre vän, är det möjligt? Efter femtiofem år? Dessutom hur skulle det kunna gagna er, äfven om jag komme ihåg det?»

»Jag — jag vet inte. För så vidt icke, om ni visste hvad det var, ni vore i stånd föreskrifva något motgift — någonting som skulle komma mitt utseende att mera öfverensstämma med mina år.»

»Gaunt, önska inte något sådant! Nu har ni åtminstone *corpus sanum!* En stor sak att ega! Jag tar för gifvet att detta ert kroppsliga stillastående har räddat er från många åkommor. Ni har aldrig känt af gikten, det vill jag våga.»

»Nej, jag har alltid varit lika frisk som i den gamla goda tiden i Rugby. Men, ack, Brande, ni vet icke hvilken sinnesängslan jag gått igenom emellanåt! Och nu — blott sedan kort tid — känner jag ålderdomen komma öfver mig. Kroppen är stark, men anden, den osynliga delen, är svag. Brande, trots min kraftiga fysik har jag icke långt kvar. Mina dagar äro räknade.»

Mr Brande betraktade honom med en forskande blick, men sade ingenting.

»Detta är ett skäl», fortsatte Gaunt, »hvarför jag behöfver en väns hjälp. Jag kan icke sluta mitt lif i lugn med detta utseende! Men det är någonting annat också, Brande.»

»Hvad är det?»

»Min hustru, Brande, blef kär i mig för femtio år sedan. Mitt ansikte och min figur äro desamma nu som då.»

»Nå?»

»Jo, historien har upprepats. En förtjusande ung dam har icke kunnat motstå detta mitt fördelaktiga yttre. Hon är dotter till min nuvarande värdinna och hon, stackars flicka, älskar mig — mig, en gubbe på sjuttiofyra år!»

»Men ni har väl förklarar för henne — eller åtminstone, hvad skall jag säga, afskräckt henne? Det är väl ingen skada skedd?»

»Ingen skada? Nej, med undantag af att den stackars lilla varelsen tror att hon skall gifta sig med mig. Det är en högst olycklig situation — högst olycklig! Ni förstår, hon är en sådan älskvärd ung dam. Hon vann mitt hjärta liksom hon skulle ha vunnit ert, Brande! Jag älskade henne — ja, jag älskar henne ännu — som en farfar och hon har tagit miste på mina känslor, absolut tagit miste. Hon, stackars själ, har lagt mitt vänliga sätt till mitt ungdomliga och vackra utseende — och summan känner ni. Innan jag anade någon fara — innan jag visste om hvad jag mot min vilja ställt till — kom hennes mor till mig för ett myc-

ket allvarligt samtal. För att undvika scener ville jag icke medgifva — som jag borde ha gjort — att jag lekt med ett ungt älskande hjärta. Du vet hur mycket nonsens de prata, Brande, och så — ja, med ett ord, jag är förlofvad! Vi skola gifta oss i nästa vecka, såvida jag icke kan göra uppsaken på annat sätt. Detta är ett andra skäl hvarför jag behöfver en vän.»

»Det är sannerligen en mycket obehaglig tillställning.»

»Obehaglig! Ja, det är det verkligen. Hvad skall jag göra? Gifta mig med flickan?»

»Det förbjude himlen!»

»Det säger jag också! Men hvad är att göra, gamle vän? Antag att jag rymmer min kos. Det kunde jag ju göra. Skulle de inte hitta mig? Och hvad skulle de säga mig? Föreställ er mig som svarande i ett mål för brutet äktenskapslöfte! Skulle någon jury tro på min historia?»

»Ni skulle omtala de nakna fakta för den unga damen eller hennes mor.»

»Och bli kallad lögnare för alla mina lidanden — eller till och med skurk!»

»Jag är rädd att situationen är mycket svår», sade mr Brande.

»Det är en situation, i hvilken en vän kan vara till hjälp om han vill. En vän kunde gå och förklara saken för dessa stackars människor och kanske lyckas öfvertyga dem om en sanning, till hvilken de aldrig skulle vilja lyssna från mig. En vän skulle kunna göra allt detta och mera för gammal vänskap skull!»

»Gaunt» — och hans gamla skolkamrat fattade hjärtligt den olycklige mannens hand — »ni kan räkna på mig. Om det är någon tjänst jag kan göra er, så vill jag. Ni har bara att befalla.»

»Tack, gamle vän! Jag var säker på att ni ville göra det när ni fick höra min historia. Hvad jag tror vore bäst är att jag lämnade min bostad och att vi sedan gjorde ett besök där och förklarade saken. Jag vågar ej stanna och höra deras förebräelser, stackars varelser! Stackars varelser!»

Så uppgjordes saken. Brande antecknade sin gamle skolkamrats adress och lofvade att besöka hans värdinna om några dagar, inom hvilken tid Gaunt skulle resa sin väg. Men man vidtog äfven andra åtgärder. På sin väns förslag samtyckte den så egendomligt situerade mannen att rådfråga doktor Solly, hvilken vi omnämnde i början af denna berättelse. Doktorn blef — det behöfver ej sägas — mycket intresserad, ehuru det behöfdes längre tid för att öfvertyga honom än mr Brande om sanningen af William Gaunt's uppgifter.

När han emellertid fick klart för sig att fakta verkligen voro sådana som de blifvit framställda, att den naturliga utvecklingen af William Gaunt's kropp afstannat genom den okända eller åtminstone till namnet bortglömda dryck han råkat svälja, ville doktorn ingalunda bli af med en så märklig patient som mr Brande's gamle skolkamrat. Ordet »patient» är här på sin plats, ty den stackars människans andliga gåfvor aftogo hastigt och han åldrades alltmera till sitt tal, sätt och tankar i allmänhet.

Och dessutom oroade honom en stark fruktan. »Doktor», sade han så fort han fått flytta in i läkarens rymliga hus, hvilket arrangemang passade dem båda två — »jag känner att jag icke skall

lefva länge. Men hur skall ni kunna veta när jag är död?»

Doktorn dröjde med svaret.

»Skall min kropp vissna af då?» fortsatte Gaunt.

»Det torde den», svarade doktorn. »Men hvem kan säga det? Ert fall, min käre mr Gaunt, är alldeles enastående. Det finnes intet föregående sådant, åtminstone så vidt jag vet.»

»Ni begrafver mig inte dessförinnan — jag menar förr än förvandlingen börjar?»

»Min bästa herre», lugnade honom doktorn, ty i den frågandes röst röjdes nervös ängslan, »hvad helst andra må riskera i det fallet, så har ni en särskildt tryggt ställning. Er kropp har blifvit inympad med något preservativ, hvares art vi icke kunna gissa till, och det är högligen troligt att er kropps upplösning skall bli en mycket långsam process. Ja, kanske den inte kommer att inträffa alls.»

»Det är det som jag fruktar — och så —»

Det var tydligt att hans tankar voro i oreda. William Gaunt var tydligen icke i stånd att uttrycka hvad han egentligen fruktade. Dr Solly observerade honom noga när han syntes söka efter ett ord eller kanske samla sina tankar.

»Var säker på en sak», sade doktorn, »att förrän er kropp är förmultnad skall den inte bli begravnen. Den är därtill, ursäkt mig att jag så uttrycker mig, ett alltför intressant problem för mitt yrke.»

Dr Solly tillade icke, att han beslutat sig för att när tiden var inne göra en obduktion på sin patient i afsikt att om möjligt kunna upptäcka hvad som varit orsaken till hans egendomliga tillstånd.

Mr Brande kom emellanåt, ja, ganska ofta till N. för att besöka och prata med sin gamle skolkamrat och det smärtade honom djupt att se huru snabbt hans andliga gåfvor aftogo. Kontrasten mellan hans själssvaghet och hans lekamliga lifskraft blef nästan rysansvärd och mer än en gång ertappade mr Brande sig med att undra, om han inte, när allt komme omkring, låtit sig bedragas och om denne man i själfva verket inte voro hans väns son, som blifvit idiot. Men nya bevis på att så ej var fallet hade i rik mängd framkommit efter den första förvånande bekännelsen i klubben, särskildt emedan hufvudfaktum intygats af en gammal officerskamrat, som visste hvarför William Gaunt hade lämnat sitt regemente för många år sedan.

Affären med värdinnans dotter hade efter en smula obehag blifvit uppgjord med en summa pänningar som skadeersättning, men när frågan kom på tal — som den ju måste tills den blifvit fullt skaffad ur världen — blef William Gaunt alltid ytterst upprörd. Den hade tydligen bekymrat honom mycket och långt efter sedan den blifvit uppgjord brukade han tala i ängslig ton om den för sig själf, mer eller mindre sammanhängande.

* * *

»Jag tror att han håller på att dö nu», sade dr Solly till mr Brande när den senare inträdde till honom omkring tre månader efter sedan den underlige patienten blifvit intagen där. »D. v. s. att dö så till vida som han kan dö. Hans kropp tror jag sannerligen inte, åtminstone icke på ansenligt lång tid, kan undergå någon vidare förändring.»

»Stackars karl! Stackars karl! Kan jag få träffa honom, doktor?»

»Ja visst, men jag är rädd att han inte känner igen er. Ehuru hans öga var klart, hans hjärta

friskt och hans puls normal låg han medvetslös större delen af senaste natten. Fysiken är ännu stark, men sinnena äro nästan alldeles, hvad skall jag säga, utslitna eller hvad?»

»Åh!» sade mr Brande, »det är verkligen ett problem!»

Som dr Solly hade förutsagt, kände William Gaunt ej längre igen sin gamle skolkamrat, på hvilken han storrade själlöst under det han för sig själf mumlade ord som inte klart kunde uppfattas af någon. Därpå tystnade han och blef alldeles stilla.

»Det blir svårt att säga när han är död — eller rättare när skilsmässan mellan hans kropp och ande blifvit fullständig», anmärkte dr Solly, efter att en stund ha betraktat sin patient. »Jag skulle tro att så vore fallet nu, men om ni vill undersöka hans hjärta, så finner ni att det klappar som på en frisk person. Faktiskt är han i lekamligt afseende alldeles frisk.»

Mr Brande följde uppmaningen och erfor lätt sanningen af doktors ord.

»Ni har rätt», sade han, »det är förvisso ett högst utomordentligt fall.»

»Jag har», fortsatte doktorn, »trots hans andliga svaghet lyckats gifva honom föda. Hans aptit har i själfva verket varit god, ehuru han ätit nästan mekaniskt. När anden alldeles har flyktat, och det icke längre finnes någon vilja, så blir det inte möjligt för honom att intaga någon föda.»

»Och sedan?»

»Sedan tror jag att hjärtat kommer att upphöra att slå och att organen i allmänhet skola upphöra att funktionera. Men jag är säker på att någon förvandling icke genast kommer att inträda. Herre Gud, Brande, om vi bara visste hvad det var i den där blandningen han fick hos er!»

Senare på aftonen sutto de två männen åter och vakade öfver William Gaunt. Han var orörlig, hjärta och puls hade blifvit anmärkningsvärdt svagare.

»Jag har skickat bud på Laxton och Grimshaw», sade dr Solly efter en stund, »och jag väntar dem hit snart. Jag skulle vilja att de voro här när — när —»

»Jag förstår. Hvad tro de i allmänhet om detta fall?»

»Hvad kunna de tro? Det finnes ingenting i läkarekonstens historia som kan vara oss till vägledning. Saken är lika ny som den är besynnerlig.»

»Obduktionen kommer kanske att uppenbara något?»

»Högst otroligt, ehuru naturligtvis vi få se. En analys af blodet, hvilken troddes komma att visa något, har redan blifvit gjord men utan nämnvärdt resultat.»

Konversationen afbröts af de två inbudna läkarnes ankomst. De hälsades välkomna af värden, hvarpå de tillsammans med honom noga undersökte den döende.

Plötsligt satte sig denne, som hvilat orörlig i en länsstol, häftigt rakt upp, endast för ett ögonblick. Därpå föll han tillbaka stel och styf.

Dr Solly kände på hans puls. »Den slår ännu», sade han högtidligt. »Men jag tror sannerligen att mannen är död.»

»Men hjärtat slår ännu», sade dr Grimshaw, »han är inte död ännu.»

»Om min teori är korrekt», svarade dr Solly, »så är han det. Blodets cirkulation, hjärtats slag, olika muskelrörelser — allt detta torde fortsätta till en tid. Men den andliga delen af denna män-

niska flyktade i och med den där sista ansträngningen — just nu när han satte sig upp — och nu när han ej skall vara i stånd att intaga någon föda, komma äfven kroppens funktioner att upphöra. Men den kommer icke att förmltna som våra skulle göra.»

Dr Solly hade rätt, som det sedan visade sig. Att William Gaunt var verklig död, medgafs snart af andra. Som dr Solly hade förutsagt, följde den kroppsliga överksamheten snart efter den andliga inträdande och hvarken puls eller hjärtats slag bevisade att William Gaunts präktiga kroppshyddan icke gått all världens väg.

Men i andra afseenden hade den det icke. Köttet förblef fast och huden bibehöll sin friska färg. I behörig tid kommunicerades med medicinska och andra myndigheter och tillstånd att göra en obduktion erhöles.

Men denna framvisade ingenting. De kroppsliga organen voro utan undantag friska och intet främmande ämne kunde upptäckas ej heller något som kunde gifva en antydning om beståndsdelarne i det mystiska preservativ, som unge Arthur Brande sig ovetande blandat till mer än ett halft århundrade förut.

Med myndigheternas medgifvande blef kroppen icke begravd, men ända tills eldsvådan i fjol, hvilken förstörde den, visade den inga tecken till upplösning. Kött, ben, hud, muskler — allt var som hos en lefvande och hvem som hälst som betraktade den glaskista i hvilken stoftet förvarades skulle hafva sagt: »Mannen är icke död, han sover.»

Men William Gaunt var likväl död.

M. DELCASSÉ,

FRANKRIKES UTRIKESMINISTER.

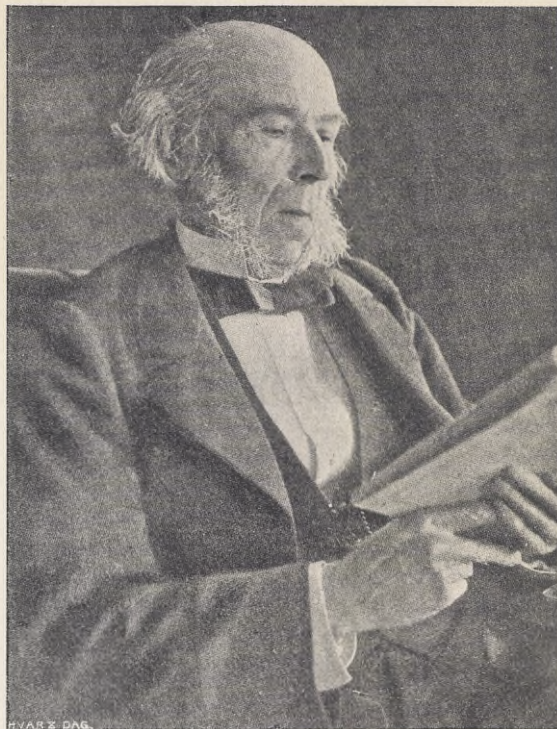

Den franske utrikesministern M. Delcassé är kroppsligen en dvärg men å hufvudets vägnar en jätte.

Detta senare omdöme är desto mera värdt, som det äfven delas af antagonisterna på andra sidan Kanalen, hvilka med betydelsefulla blickar åsett M. Delcassés nyligen avslutade besök i Petersburg. Här ha de grofväxte ryssarne fått lära känna och beundra en man, hvars obetydliga yttre står i största kontrast till hans stora begåfning, hans vidtseende blick och raskhet i handling. M. Delcassé är en outtröttlig man, som själf arbetar af alla krafter och inte låter sina underordnade sitta på latbänken. Han lär ha åstadkommit en formlig revolution i arbetssättet inom departementet.

M. Delcassé är ingen salongshjälte. Han är sin skräddeles förtvivlan och en fashionabel ekeperingsaffär skulle icke kunna lefva på kunder sådana som han. Han går alldeles upp i sin tjänst och torde också vara en af de i politikens krokvägar mest bevandrade modärna statsmän.

HERBERT SPENCER.

Den engelske filosofen och skriftställaren Herbert Spencer har nyligen ingått i sitt 82:dra år, af hvilken anledning vi återgifva det senaste porträttet af »den siste store från Victorias tidevarf», som en engelsk förf. kallar honom.

Mr Spencer har nått den ålder, då en man verkligen har rätt att anse sin lifsgärning afslutad. Och hans lifsgärning har i sanning varit någonting storartadt. Hans verk *A System of Synthetic Philosophy* är kanske det största vetenskapligt litterära företaget, som fullbordats af en enda människa. Dess tio volymer ha upptagit Herbert Spencers lif i hela 40 år — han påbörjade det år 1860.

Spencer har gifvit världen ett exempel, hvilket borde vara en inspiration för kommande generationer. I årtal kämpade han med motgången. Förgäfvos sökte han efter en förläggare för sina arbeten, hvilka han till slut beslöt att trycka på egen bekostnad. *Social Statics*, det första af hans stora verk, såldes i kommission — på fjorton år blef han af med hela 750 exemplar! *Principles of Psychology* utgafs och såldes enligt samma system. Han gaf bort ett stort antal och resten af upplagan på 750 ex. såldes på — tolf år.

Ju mera han arbetade, desto fattigare blef han. Femton års trägen möda hade kostat honom en förlust af 1,200 pund sterling. Då kom just »Fortuna» i form af ett arf, som satte honom i stånd att »i grefvens tid», kunna fortsätta utgifvandet af verket *System of Philosophy*.

I dessa mammons tider är det uppfriskande att tänka på en man som Herbert Spencer, hvilken lefvat för tänkandet och ej för panningen, för hvilken tänkande är lifvet och lifvet är tänkande och som var nöjd att efter en half mansålder af mödor kunna säga: »Jag är icke fattigare än när jag började».

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

EMIL HOLMGREN.

P. SÖRENSSON.

R. MY-CEDERHIELM.

C. A. ANDERSSON.

G. F. BERGENDAL.

UTNÄMNING. Till e. o. professor i histologi vid Karolinska institutet har utnämnts docenten med. dr *Emil Holmgren*. H. är född 1866, promoverades i Uppsala 1899 till medicine doktor och utnämndes samma år till docent i histologi vid Karol. Institutet, uppehöll professuren i plastisk anatomi vid Karol. Inst. 1897, var prosektor i anatomi vid Karol. Inst. våren 1899 samt t. f. professor i histologi från hösten 1899 tills han nu utnämns till professor.

FÖDELSEDAGAR. 60 år fyllde den 7 maj ledamoten af Första kammaren, kontraktsposten *P. Sörensson* i Frillestad. Hr S., hvilken är en särdeles kunnig och berest man samt utsetts till ledamot af lagutskottet, rönt på födelsedagen många bevis på kärlek och aktning.

Kammarherre *Robert Montgomery-Cederhielm* å Segersjö i Nerike fyllde den 8 maj 50 år. På födelsedagen fick han mottaga mycket vittnesbörd om hur han befäst de sympatier som hans namn af gammalt eger i Nerikes bygder. Kammarh. M.-G. aflade 1875 juris kand-examen och blef 1878 vice häradshöfding. År 1888 öfvertog han efter faderns bortgång Segersjö fideikommiss och utnämndes till kammarherre. Kammarherre My-C., är äfven bekant som vittor författare.

Stadsfullmäktiges i Torshälla ordförande fabriksidkare *C. A. Andersson* fyllde den 9 dennes 50 år, af hvilken anledning han uppvaktades af bl. a. stadsfullmäktige och fick mottaga lyckönskningar från när och fjärran.

Den 12 maj fyllde öfverläkaren vid Göteborgs barnsjukhus dr *Gustaf Fredrik Bergendal* 50 år. Dr B. började sin verksamhet i Göteborg 1882 såsom t. f. andre läkare vid Sahlgrenska sjukhuset, blef 1884 distriktsläkare, 1887 bitr. läkare och 1896 öfverläkare vid Göteborgs barnsjukhus. Som sådan har dr B. förvärfvat sig stora sympatier.

Den 23 dennes fyllde öfverstelöjtnanten, chefen för Strömsholms hingstdepot och ridskolan dörstades och t. f. stålhällaren på Strömsholms slott *C. A. Siwers* 70 år. Den högt aktade äldringen, som på födelsedagen fick mottaga talrika lyckönskningar från när och fjärran, kan glädja sig åt den bästa hälsa.

HYLLNING. Direktör *O. Gavelius* i Sandviken hade den 30 april, som äfven var hans 48:e födelsedag, under 25 år varit anställd i Sandvikens sågverksaktiebolags tjänst. Med anledning häraf brakte kontorspersonalen samt verkets förmän och arbetare direktör G. sin hyllning samt öfverlemnade en minnesgåfva.

Chefen för Stockholms skarpskytteförenings 3:e kompani, handlanden *Valdemar Brandt* fyllde den 10 maj 60 år. H. B. hyllades härvid på många sätt. Bl. a. öfverlämnades till honom en större silfverdrucksanna, och jubilarer tackades i ett tal för det intresse han alltid lagt i dagen för den frivilliga skytterörelsen.

DÖDSFALL. F. kanslirådet och byråchefen i finansdepartementet *Carl Fredrik Snerling* afled den 9 maj i hufvudstaden, 78 år gammal. S. hade, utom sin tjänst, åt bestrida många särskilda offentliga uppdrag och var äfven verksam i det kommunala lifvet. Han efterlemnar ett aktadt minne.

Arkitekten och byggmästaren *Hans Hallström* afled den 5 maj i Stockholm i en ålder af 61 år. H. började 1862 sin verksamhet i hufvudstaden. Han har bl. a. byggt gamla Grand Hôtel i Stockholm, Blindstättet vid Tomtebodan m. m. Den aflide var en sympatisk och vänsäll man.

Å Hernösands lasarett afled den 30 april praktiserande läkaren i Ramvik dr *Carl Ulrik Swaneskog* 52 år gammal. Dr S., som idkat praktik i Stockholm åren 1891-97 och sedan dess i Ramvik, efterlämnar minnet af en plikttrögen, samvetsgrann och människovänlig läkare. Som enskild person var han mycket omtyckt och värderad.

Å Schebo bruk afled den 3 maj löjtnanten och skogsförvaltaren *Carl Heinrich Oppermann* i den höga åldern af 85 år. Efter att i sitt hemland Hannover ha tjänat som förstlöjtnant kom O. i början af 1840-talet till Sverige och erhöll anställning som skogsförvaltare vid Schebo och Iggesunds bruk. Han var en högst nitisk och kunnig skogsförvaltare, samt derjämte en angenäm och vinnande personlighet.

Den 4 maj afled i hufvudstaden disponenten vid Norrtälje mek. stenbuggeriaktiebolag *Alfred Karlsson* i en ålder af 45 1/2 år. K. leverade den röda Vätögraniten bl. a. till nya operan, riksdagshuset och riksbankshuset i Stockholm. I Norrtälje var han i många många år stadsfullmäktig, v. ordf. i drätselkammaren m. m.

Den 7 maj afled i Falun vid nära 85 års ålder godsegaren *Theodor Lindstein*. Begäfvad med godt hufvud, ordentlig och redbar var han en mönstergill innehafvare af först stadskällaren och sedan Dala hotell i Falun. Hedan år 1878 drog han sig tillbaka för att egnas åt skötseln af sina landegendomar Rensbyn och Manhem.

Den 10 maj afled i Falun bergsnotarien *Ivan Emanuel Steurin*, 60 år gammal. S. var född i Göteborg och aflade bergsexamen i Uppsala 1855. År 1872 blef S. lärare vid Falu bergsskola och var en längre tid föreståndare för kemiska stationen i Falun. Här innehade S. flere förtroendeuppdrag. Han var mycket omtyckt af sina elever, och uppburen af sina vänner.

Den 11 maj afled i Stockholm skriftställaren fil. dr *Josef Axel Daniel Linck* i en ålder af 55 år. L. var född i Söderhamn, där fadern var borgmästare. Efter sin gradualdisputation 1876 egnade L. sig åt journalistik. Särskildt gjorde han sig bemärkt i veckotidningen "Vikingen". Han var vidare medarbetare i Svenska Dagbladet och "ledare"-författare i Nya Dagligt Allehanda. L. har äfven utgivit en del politiska broschyrer och andra arbeten däribland "Kung Oscar II" (1887). Han var en mycket flitig och begäfvad man, i somliga afseenden ett original.

C. A. SIWERS.

O. GAVELIUS.

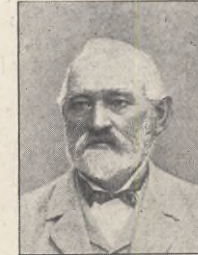
VALDEMAR BRANDT.

C. F. SMERLING. †

ALFRED KARLSSON. †

THEODOR LINDSTEIN. †

I. E. SIEURIN. †

J. A. D. LINCK. †

HANS HALLSTRÖM. †

C. U. SWANESKOG. †

C. H. OPPERMANN. †